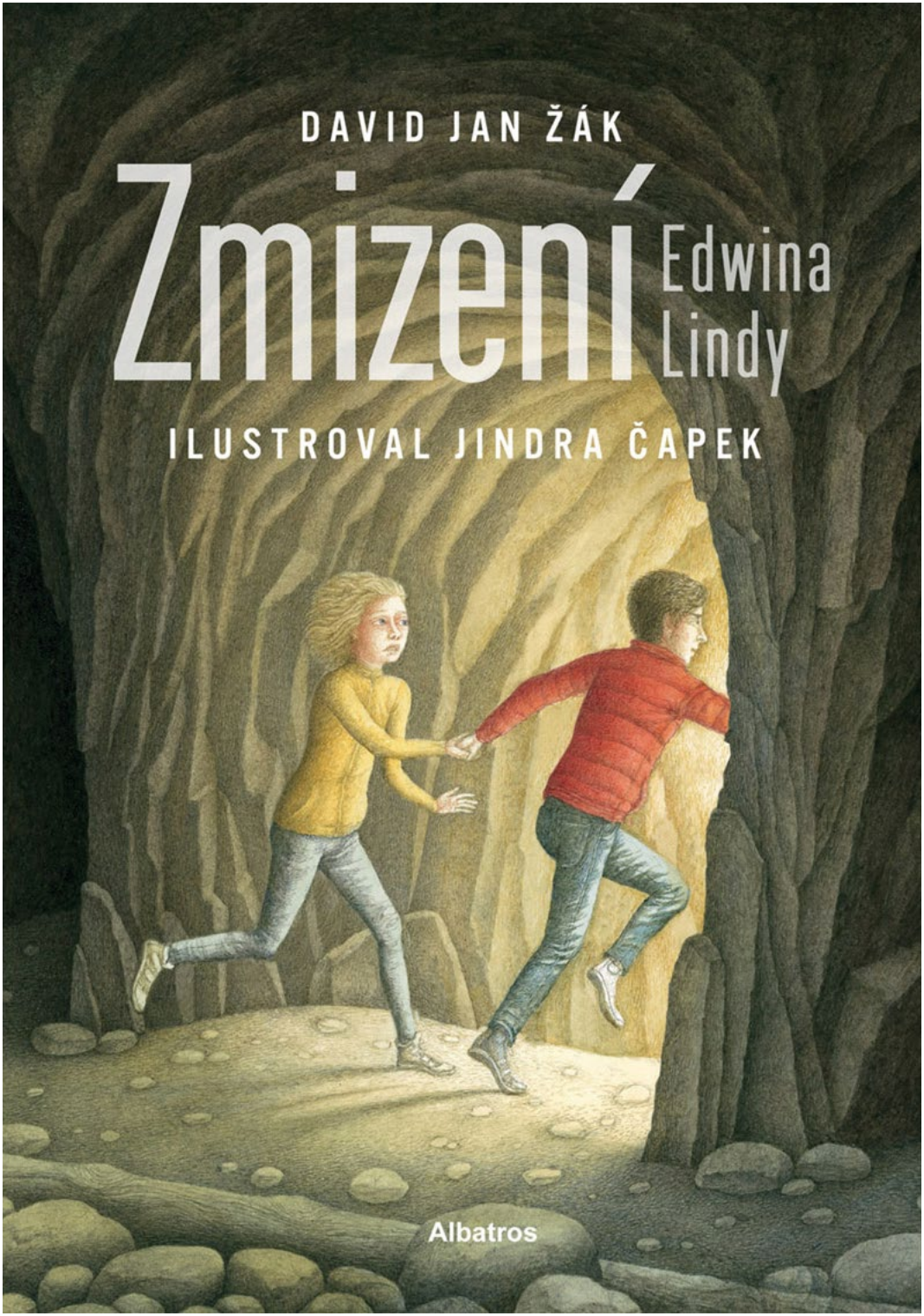

DAVID JAN ŽÁK
Zmizení Edwina Lindy
ILUSTROVAL JINDRA ČAPEK
Albatros

Zmizení Edwina Lindy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

David Jan Žák
Zmizení Edwina Lindy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

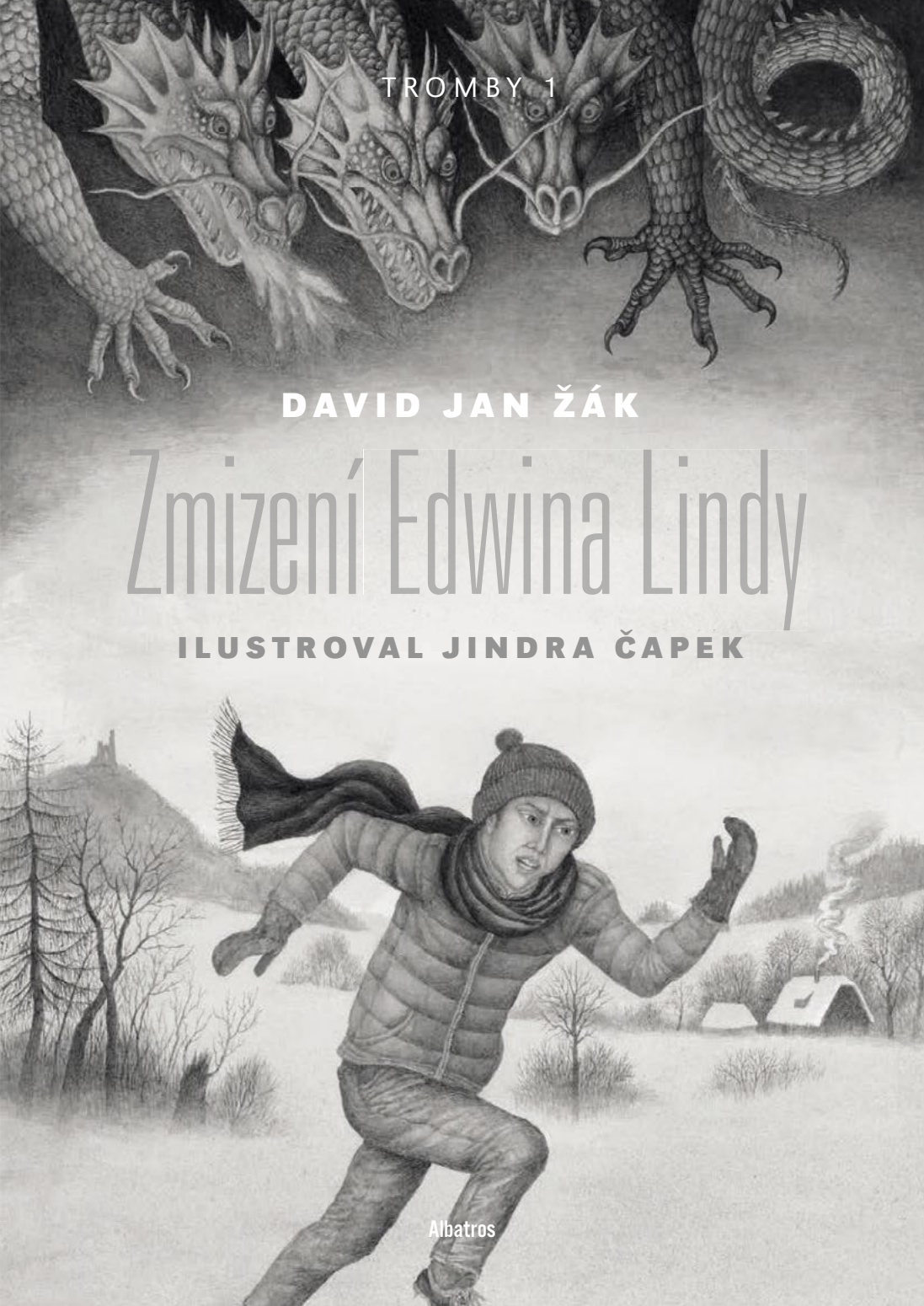
Zmizení Edwina Lindy

TROMBY 1

DAVID JAN ŽÁK

Zmizení Edwina Lindy

ILUSTROVAL JINDRA ČAPEK

Albatros

Obsah

9) Mrazivá prázdnota
12) Tajemná mapka
15) Kaňon prokletých
18) Dračí spáry
20) Záchranná brzda
23) Oťukávaná
26) Hraničářův učeň
29) Nečekaná nabídka
32) Sblížení
35) Zapomněl na čas
38) Tohle je můj boj!
41) Nejlepší kámoška
43) Proč? Proč? Proč?
46) Panna, nebo orel?
48) Bacha na Rýce!
52) Tajemná truhla
54) Fantastický ráj
56) Pozor, už je tma!
59) V zajetí hry
61) Osudová chyba
65) Nahý proti všem
69) Úniková cesta
73) Těžká noc
76) Připrav se na smrt
78) Žeberův zápisník
81) Šílený plán
84) O vlásek
87) Kdo tam bude dřív?
90) Víc štěstí než rozumu
92) Musím to zakopat
94) Za školou
97) Ve dvou
100) Ptáčkova mapka
103) Sama v domě
106) Narozeniny
108) Prší
111) Uteč, dokud můžeš!
114) Ptáček
116) Jako by ho přejel kombajn
118) V šatně
121) Stromy
124) Před cestou
127) Do hlubin džungle
130) Jako pěny!
133) Prozrazeni
136) V pasti
139) Podzemní chodba
141) Sám proti přesile
143) Labyrint
147) Den poté
150) Úder
154) Upoután na lůžko
156) Zase doma
158) Drak
161) Tromby
163) Prázdné místo

Anežce

Mrazivá prázdnota

Bylo už příliš pozdě, když dorazil na místo.

Edwin stojí dlouho v zdánlivé prázdnotě na úzkém dřevěném můstku, který se jako duha klene nad dravým proudem řeky. Slyší jen hukot vody, nevidí ji, protože vše pod ním, kolem něho i nad ním ukrývá hustý závoj mlhy. Ledové kry při březích praskají pod tíhou sněhu. Tam nahoře, kam se snaží proniknout pohledem, je zřícenina starého hradu.

Nikdy tam nebyl sám. Neodvážil se. Strmé skalisko a hluboké prohlubně mezi masivními kamennými bloky, které bývaly stěnami hradu, hrozily a otevíraly chřtán, co by chlapce jako on snadno pohltil a už nevrátil do slunečního svitu. Vždy se děsil temnoty a černých neproniknutelných koutů sklepů, jeskyní i půd. Naposledy byl tam nahoře s otcem. Jenže ten je už rok nezvěstný. Beze stopy zmizel. A právě někde tam v obřím skalním městě, mezi ruinami legendami opředeného hradu, zbořeného v dobách, na které si už nikdo z živých nepamatuje.

Edwin stojí v mrazivém podvečeru obklopený šedivou mlhou. Cítí chlad, který se plíživě plazí nohavicemi i rukávy blíž k tělu, ale nedoká-

že odvrátit zrak od toho, co jen tuší tam vysoko nad svou hlavou. Od temné siluety skalního masivu ho dělí tajemná neproniknutelná clona. Strmá stěna není vidět. Žádný záblesk světla, žádná známka života. Ticho. Mrazivé ticho.

Pak zaslechne ten zvuk. Někdo se prodírá strání k můstku. Někdo se dere křovisky směrem k němu. Slyší padat kamení a valit se návěje sněhu, pak žuchnutí, jako když se něco těžkého a obrovského sesmekne po vlhké jílovité půdě a řítí se přímo k říčnímu břehu, k dřevěnému můstku. Ten mu teď připadá jen jako křehká stavba ze špejlí či sirek, co se pod tíhou toho blížícího se kolosu zřítí do pěnivých peřejí rašelinové vody. Je ledová. Edwin to ví a začíná se bát. Na pár vteřin jeho tělo ztuhne. Připomíná zajíce, který zahlédne lišku či káně. Zamrzne na místě. Nastraží slechy. Panáčkuje. Až pak se pustí úprkem do bezpečí, jenže často už bývá pozdě. Ten někdo se řítí přímo na něj!

Edwinovy nohy se neochotně odlepí od zledovatělých dřevěných trámů a rozezvučí tělo můstku, jako když paličky narážejí do xylofonu, ovšem notně rozladěného, na němž jsou destičky proházeny tak dokonale, že melodii nevyloudíte, ani kdybyste sebevíc chtěli. Mlžnou clonou se kromě disharmonického křupání ledových krystalů a klapání dopadajících chlapeckých nohou ozývá i chrčivý dech a valící se nebezpečí.

Chlapec se chvěje po celém těle. Zledovatělá lesní cesta není ideální běžeckou dráhou. Ještěže si vzal své kopačky s ostrými kovovými hřeby, které se zakusují do ledu a připomínají drobné zuby piraní. Vyrobil si je poté, co v obyčejných botaskách uklouzl a málem si zlomil nohu. Probodal špunty kopaček a zasunul dovnitř šrouby. Boty jsou o číslo větší a chodidla mu chrání tlusté teplé ponožky, ale i skrz ně se prokutává mráz. Tuší, že pod nohama se teď leskne klouzačka, v obyčejných botách by byl ztracený. Doufá jen, že jeho pronásledovatel, ten přízrak, který ho děsí den co den, má horší boty. Jde o přízrak, ale nebezpečně hmotný, má tělo, dokonce několik těl, mnoho rukou, dostatek pěstí, aby Edwina umlátily.

A supění a hlomoz valícího se démona se blíží, dokonce i hrozivé výkřiky, co znějí jako výstřely z pušky. Odrážejí se od okolních skal a zasněžených větví, ozvěna je násobí v děsivém echu.

Mráz proniká skrz bundu a propocené triko. Teplé rukavice i upnuté nohavice nestačí, pichlavé jehly znecitlivují každý centimetr kůže a dostávají se ke svalům a kloubům. Ten mráz bolí. Bolestivý je i každý

nádech. S výdechem se usazuje pára na tvářích a okamžitě se proměňuje v drobné krystalky. Tváře jsou ztuhlé a našponované jako kůže na bubnu. Edwin cítí, jak se mu vlasy pod pletenou čepicí zalévají potem. Pot studí na krku i na čele, na zádech i pod pažemi. Má pocit, jako by se jeho tělo pomalu, ale jistě nořilo do krunýře, do jakéhosi brnění, které ho co nevidět obroste, znehybní nohy i ruce, a on se stane snadnou kořistí.

Běží mlhou popaměti. Tuší, že kolem je jen les, nic víc než trčící obří smrky a jedle. Vzduch je nehybný, jako by zmrzl na kost. Ohlédne se přes rameno. Mlha. Jen sluchem odhaduje vzdálenost. Zatím si snad udržuje náskok.

Teď se cesta svažuje a on má co dělat, aby se nesvalil do návěje. Brodí se sněhem, než se opět objeví zledovatělá cesta a jeho nohy přestane obepínat a svazovat ledová krusta.

Tuší, že vyběhl z lesa a kolem jsou louky schované pod bílými závějemi, mlha trochu řídne, ale ne zas natolik, aby viděl do dálky na horizont. Jen metr dva před sebe, ne víc. Les za ním je rozpitý v bělobě mlhy.

Naštěstí cestu zná, vždyť tudy chodí každý den do školy a zpátky, občas vyrazí k dřevěnému můstku, aby vyhlížel svého tátu. Třeba právě dnes sestoupí tam z té temnoty, ze skalního města a usměje se na něho. Tak jako tehdy, když ještě byli spolu.

Neobjevil se. Ani dříve, ani dnes. Místo něho Edwina pronásleduje temný přízrak, který mu ze života udělal peklo. A to všechno jen kvůli té zatracené mapě a Žeberovu zápisníku. Kdyby jen tenkrát nevytahoval obsah svého batohu před ostatními! Kdyby si dával pozor! Neměl o tátově tajemství s nikým mluvit. Ani s Anežkou. Kdyby... kdyby... Teď mu nezbývá nic jiného než utíkat jako neprávem zavřený vězeň, jako někdo, komu nedají pokoj, dokud ho úplně nezlomí.

Tajemná mapka

Holky chtěly jít ven, asi tři kilometry lesem, tam by narazily na hluboký kaňon uměle vytvořený těžbou kamene. Opuštěný lom teď připomínal víc divočinu někde v Kanadě než krajinu zasaženou civilizací. Od doby, co tu vybuchoval dynamit, uplynulo víc než půl století.

Jenže mráz udeřil silněji, než děvčata předpokládala, hromady sněhu vytvořily ledové hradby a terén byl téměř neschůdný. Nakonec byly holky rády, že zalezly ke kamnům. Viky vytáhla z batohu knížku, kterou si půjčila z knihovničky své mladší sestry Anežky. Věděla, že ji Anežka nikdy nečetla ani číst nebude. Verneovky totiž nemusela, ležela od rána do večera jen ve fantasy. Pokud v příběhu nebyli čarodějové, skřítci a elfové, pak nad ním ohrnula nos.

Klárka četla nahlas a Viky se zavřenýma očima poslouchala hlas své nejlepší kamarádky. Nechala se unášet příběhem skupinky kluků na opuštěném ostrově.

„Taky bych si nechala líbit takový dva roky prázdnin," prohlásila zrzka Viky a konec jednoho culíku se jí zachytil v koutku úst, jak s ním rukou zatřepala. Často si s ním takhle pohrávala. „A vůbec bych se nezlobila, kdyby nás to hodilo hned teď někam do teplých krajin. Ostrůvek s palmama, kokosovejma ořechama, trsy banánů, ananasem, pěkně by nás opalovalo tropický sluníčko, jenom si to představ! Nádherný modrý nebe, krásná pláž, čistý moře. Co by nám chybělo?"

„Možná škola," řekla Klárka a obě kamarádky vyprskly smíchy. Viky se protočily panenky ke stropu a Klárka se plácla dlaní do čela.

„Tak to se ti povedlo. Škola!" vykřikla Viky a následoval další výbuch smíchu. „Škola je to poslední, co by mi tam chybělo. Na nějaký vzdělávání bych se mohla z vysoka vykašlat. Bez Málkový a Hory bych spala klidně až do oběda."

„Už nás úplně vidím, jak tam ležíme na pohodlných lehátkách z bambusu, mažeme se olejem ze semen nějakýho vzácnýho keře, voda je jak kafe, a když dostaneme hlad, spadne nám k nohám ořech nebo šťavnatý mango," zasnila se Klárka.

„Jo. A takhle automat na kolu bys tam nechtěla?“ hihňala se Viky a šťouchla do kamarádky loktem. „A slunečníky, pohodlný pokojíčky s klimoškou?“

Obě holky se rozchechtaly tak, až Klárce spadla rozevřená kniha na zem.

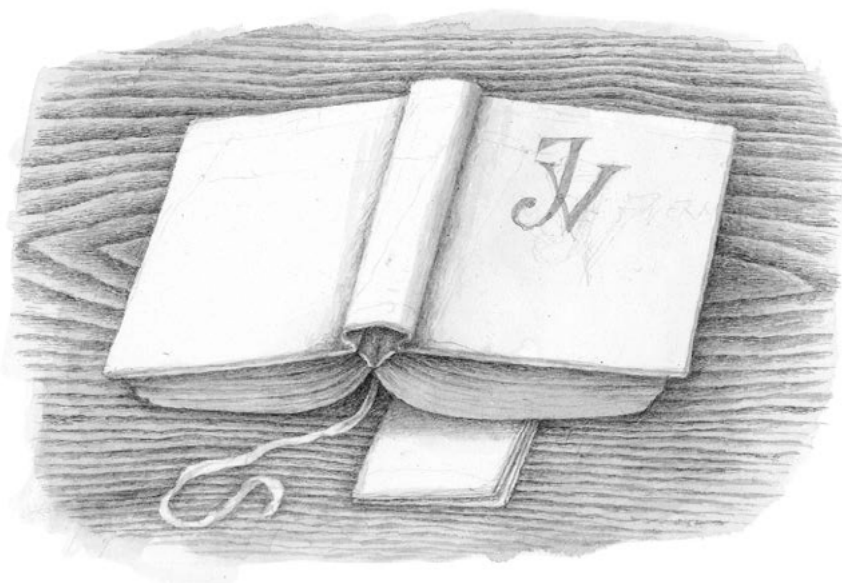
„Jo, to by taky nebylo špatný. Žijeme přece v jednadvacátým století, a ne ve středověku. Doby Tarzanů jsou tytam. Tak proč si neužít trochu toho pohodlí.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, které porušila zamyšlená Viky.

„Ty, Klárko, možná bych na ostrově radši měla úplnou divočinu. Bylo by to dobrodružnější. Představ si, že by Robinson Crusoe měl s sebou na ostrově ledničku, sporák a vyráběl by si elektřinu solárním panelem. To by bylo dost trapný, nezdá se ti?“

Klárka pokrčila rameny. Pak po očku mrkla na Viky. „Život bez internetu? A bez počítačovejch her? To bych zešílela. Hele, nebudem číst dál? Mohla bys nám přitom připravit obložený chleby. Jó, a uvaříme čaj.“

Viky kývla. Vstala a přesunula se ke kuchyňskému stolu. Zatímco začala krájet chleba a mazat ho máslem a paštikou, shýbla se Klárka pro knihu, která ležela hřbetem nahoru na podlaze. Když ji zvedla, cosi z knížky vypadlo. Složený kus zažloutlého papíru. Chvíli na něj jen tak zírala.

„Tak budeš už číst?“ zeptala se Viky a ohlédla se po kamarádce. Ta už držela na kolenou rozevřený arch papíru a nevydala ani hlásku.

„Co je? Co to tam máš?“

„Hele, Viky, tohle vypadlo z tý verneovky. Netušila jsem, že si tvoje ségra kreslí mapky. Asi je to část toho ostrova, co na něm ty kluci ztroskotali.“

„Počkej,“ Viky odložila nůž i krajíc chleba a přiskočila ke Klárce. „Anežka Dva roky prázdnin nikdy nečetla, ani Tajuplnej ostrov, co dostala k Vánocům. Ukaž!“

Obě dívky se sklonily nad ručně malovanou mapkou.

„Ty jo, tohle není žádnej ostrov!“ vykřikla Viky. „Mrkej. Tohle je přece ten lom, do kterýho jsme chtěly dneska vyrazit. A tady! To je přece ta skála, co vypadá jak ostrej zub a nahoře je zřícenina hradu. Dračák. Vždyť to je všechno tady za městem. Mezi Krahujčím a Polnou!“

„Viky! Jasně! Už to vidím. Pak je ale jasný, že tady, co je ten červenej křížek, musí bejt nějakej poklad nebo něco takovýho.“

Viky se zamyslela, pak zvedla oči od mapy a upřela pohled na kamarádku.

„To je fakt. Vzpomínáš si, jak kluci ve třídě mluvili o tý tajemný mapě, co měl mít u sebe Edwin?“

Klárka kývla. Jak by si nepamatovala. Mluvila o tom celá škola. Tenkrát, bylo to koncem listopadu, nebo snad začátkem prosince? Stejkoza, co chodil k nim do sedmičky, se vrhl na chudáka šesťáka Edwina Lindu a byl by ho umlátil. Chtěl tu mapu a řval na něj kvůli nějakému zápisníku. Prý to všechno patří jeho otci.

„To on dal mý ségře tuhle knížku. A musel dobře vědět, že ji Anežka nikdy neotevře. Že čte jenom fantasy, nic jinýho. Takže... tohle je ta mapa, za kterou by nám Stejkoza utrhnul obě ruce.“

Klárka nevěřícně kroutila hlavou.

„Tý vago, to je teda pecka,“ řekla a vzhlédla k hodinám. Ten pohled ji překvapil snad víc než celý tajemný nález.

„Rychle, Viky, za půl hodiny nám to jede!“

Musely se sbalit, obléct, obout se do zimních bot a vyrazit na zastávku, která stála dobrý kilometr od chalupy. Měly co dělat, aby všechno stihly. Předtím ale pečlivě složily mapu, Viky ji dala zpátky do knihy a opatrně zastrčila mapu i s verneovkou do batohu. Klárka ještě popadla chleby, aby si je mohly sníst ve vlaku.

Když dobíhaly k trati, slyšely již houkání *Šumavské střely*.

Kaňon prokletých

Hugo je samotář. Málem by si už ani nevzpomněl, jakže se jmenuje, všichni mu totiž říkají Ptáčku. Dokonce i mladší bráška a rodiče. Ta přezdívka se ujala natolik, že když ho ve škole vyvolá třeba takový postrach, jakým je matikář Hora, neřekne „Hugo Marne, pojď k tabuli," nene, on jen zařve „Ptáček!" A je vymalováno. Hugo alias Ptáček totiž matematiku moc nemusí, zato miluje biologii, zeměpis a výtvarku. Jenže na výtvarce maluje pořád dokola jen samé opeřence. Sice výborně, každého ptáčka bez problémů poznáte, ale učitel Franc by přece jen přivítal, kdyby mu Ptáček namaloval i něco jiného, třeba to, co je v zadání.

Když mají vytvořit architektonický návrh ekologické stavby zasazené v konkrétní krajině, čeká, že žáci nakreslí prostě barák u lesa nebo na skále, na stromech či někde nad jezerní hladinou. Jenže chyba lávky, takový Ptáček sice perfektně namaluje nebo nakreslí konkrétní krajinu, ale neopomene do ní zasadit sýkorky, červenky nebo třeba hýla. Na domeček jako by dočista zapomněl. Když se ho Franc zeptá, kdeže je ta architektura, Ptáček se šibalsky usměje a ukáže do krajiny.

„Přece tady."

„To si děláš legraci!" zvýší hlas pedagog.

„Nedělám," Ptáček má na všechno odpověď: „Znáte architekta odpadu? Nebo takový ty hobití domečky, co jsou součástí krajiny? Na první pohled je skoro není vidět."

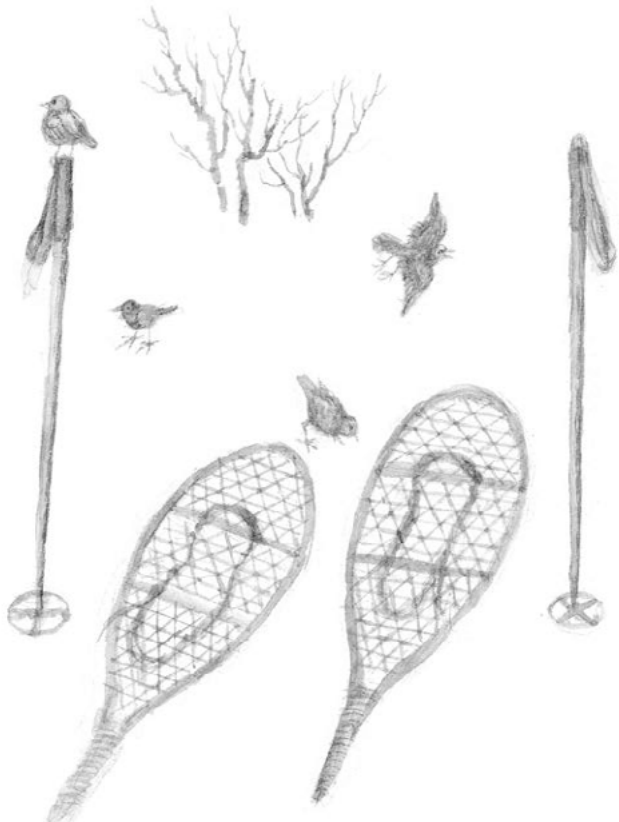
„Áha, no, šalamounské řešení problému. Za provedení výborná, za splnění zadaného úkolu dobrá, kdybys neměl po ruce ty hobity, byla by to nedostatečná."

Ptáček se měl narodit z vajíčka jako nějaký pták. Měl mít křídla a zobák. Pak by byl pokoj. Jenže on je čtrnáctiletý kluk, co chodí do osmičky a nezajímá ho nic jiného než právě potomci ptakoještěrů, co dnes vypadají tak křehce. Tedy ti malí. Takový orel nebo kormorán moc křehce nevypadá.

Ptáček přímo lítá po Šumavě a fotí všechno, co se kde vznese. Dokonce se svým tátou vyrobil na několika místech za městem pítka pro ptáky,

v zimě jim nosí slunečnicová semínka a lůj. Stejně tak to udělal i dnes. Obešel na svých indiánských sněžnicích okruh, a místo aby jako lovec kožešin kladl pasti nebo je vybíral, sypal zrní a věšel koule po stromech. Pak si sedl do jedné z kukaní a vyfotil sýkorky a hýly, kteří se slétli na všechny ty dobrůtky.

Bylo by logické, kdyby i tentokrát Ptáček myslel na své malé štěbetající kamarády, jenže to on ne. V hlavě měl něco docela jiného. Už minule totiž sledoval stopy, co vedly ke kaňonu, kterému nikdo neřekl jinak než Kaňon prokletých. To proto, že už několikrát se lidé snažili v tomhle bývalém kamenolomu těžit kámen, a vždy jejich snahy ztroskotaly. Poprvé někdy v šedesátých letech za minulého režimu a po převratu znovu

a znovu, aby po všemožném pachtění lom vždycky zase rychle opustili. Dělníci i jejich stroje.

Stopy chvíli sledoval už tehdy, když napadl první sníh. Dnes se po nich opět vydal. Byly čerstvé. Někdo se pravidelně prodírá lesem od města nebo nejbližší železniční zastávky a mizí v podzemních štolách vykutaných ve skále. A jak je vidět, táhne s sebou vždy sáňky. Tomu bude muset Ptáček přijít na kloub. Přece jen má po trase hned několik pítek, a hlavně je zvědavý jako sojka. Ta chce také vědět o každém, kdo prochází lesem.

A další věc, na kterou musí myslet a netýká se ptáků, je ten mrňous ze šestky. Edwin Linda. Ten kluk je jedna velká záhada. Toho zas vídá dole pod Dračákem. Dokonce ho jednou načapal, jak něco v lese zakopává. Měl takovou tu polní vojenskou lopatku a bylo jasné, že je to nad jeho síly. Kopat jámu v kamenitém terénu je problém i pro dospělého kopáče, natož pro jedenáctiletého hubeňoura.

Ptáček sedí, fotí, a přitom jeho myšlenky létají někde úplně jinde.

Z přemítání ho vytrhne jakýsi vzdálený zvuk, sotva slyšitelný.

Podívá se na hodinky. Vykulí oči, rychle balí a samozřejmě v tom chvatu zapomene na jeden z objektivů. Ten zůstává ležet na dřevěné lavici. Vybíhá ven, zavírá dvířka na petlici a zamyká visací zámek. Nazuje sněžnice a běží. Na zádech batoh s fotoaparátem a prázdnými sáčky od krmení. V rukou běžkařské hole, na sněžnicích se pak běží líp.

Musí stihnout vlak zpátky do města. Staví tu jen na znamení, jinak jede dál. To by byl průšvih! Potřebuje být doma včas. Tátovi se moc nelíbila ta další koule z matematiky. A příští rok Ptáčka čekají přijímačky, takže by měl máknout a vytáhnout matiku aspoň na trojku. Zatím je úspěšným adeptem na propadnutí. Ach jo, pomyslí si a přidá. Vlak tam bude co nevidět a on musí ještě seběhnout prudký svah, prokličkovat mezi smrky a dole se nerozplácnout.

Dračí spáry

Mlha začala pomalu klesat, až vytvořila souvislý pás těžce doléhající na zem. Držela se do necelého metru. Když Edwin utíkal, měl pocit, že plave v husté kaši. Nad hladinou se objevovala jen jeho hlava s rameny.

Už nevnímá kmitající nohy ani únavu ve svalech, jen krev pulzující v tepnách a hukot nadechovaného ledového vzduchu. V plicích bodá snad tisíc ostrých střepů a on ví jediné – že teď se nesmí vzdát.

Ohlédl se a zrychlil, za sebou totiž spatřil temný stín a čtyřhlavého draka s mnoha drápy, který jako by letěl krajinou, svištěl po mlžném závoji rychlostí saní.

A náhlé píchnutí v boku, které je tak nečekané, že se Edwin málem zlomí v pase a upadne. Jen tak tak se udrží na nohou. Boří prsty do boku, představuje si, že je tam otevřená rána a on tak zastavuje krvácení. Špatná představa pro běžce, co běží o život, co musí zachránit Žeberův a otcův odkaz, aby se nedostal do nepovolaných rukou.

Edwin vyfoukne vzduch z plic a zavře oči. Jeho téměř dívčí tvář, upomínající na matku, je napjatá. Úzké rty po otci jsou semknuté. Horní víčka se křečovitě tisknou k dolním a on čím dál víc připomíná vystrašené mládě. V koutcích úst mu zaškube. Mrazivé jehličky jsou nesnesitelné.

Když vybíhal z malého drážního domku u zastávky na znamení, která stojí mezi městem a nejbližší osadou, ukazoval teploměr dva stupně nad nulou. Teď už musela teplota klesnout minimálně o čtyři stupně, možná o víc. Jako by se probíjel ledem, a ne obyčejným vzduchem. Jako by se pás mlhy měnil z plynného v kapalné až pevné skupenství.

A znovu cítí píst v plicích, znovu vystřelují holeně vpřed, paže a lokty, dopředu, vzad, dopředu, vzad. Ztrácí pojem o prostoru i čase. Tělo unáší podivný proud vůle, jakýsi pud sebezáchovy, ve zběsilém úprku. A temný stín draka se přibližuje stále víc a víc. Edwin nechtěně zpomaluje.

Světla z oken prvního domu spatří až ve chvíli, kdy na moment zvedne hlavu. Až teď si uvědomí, že se setmělo, že běží tmou a mlha tvoří jakousi pěnu. Vše je vzhůru nohama. Celý svět se točí, i světlo z oken rodinného domku. Edwin sice ví, že tam u těch světýlek stojí železniční

zastávka, že onen dům představuje naději, ale cítí se jako koráb na rozbouřeném moři, kterému vichřice právě protrhla plachtu. A to ve chvíli, kdy námořníci zahlédli světla majáku.

Boční stěnu domku olizuje kužel světla, jako by chtěl ochutnat omítku, dole pod svahem houká vlak. Edwin se lekne. Pokouší se zrychlit. Vždyť ve vlaku jistě sedí lidé. A na zastávce někteří vystoupí a jiní zas nastoupí, aby ze Severní zastávky na kraji města mohli jet na hlavní nádraží.

Tuší v mlze pod sebou chodník, který vede od domu nahoru do polí, kde končí, aniž by směřoval k nějakému cíli. A hned vedle je prudký svah a dole duní koleje.

Soumrak noří ulice na okraji města do stínů, pouliční lampy vrhají své bledé světlo na domky vznášející se v mlze, které teď opravdu připomínají roztroušené loďky na moři. Edwinovy paže se rytmicky zvedají, vytvářejí pomyslný půlkruh, a on se snaží soustředit jen na bílý neviditelný chodník pod sebou, na to, aby neuhnul a nedopadl nohou mimo. Chodník je ušlapaný, jak tudy chodí desítky lidí na procházky, venčit psy, tudy tahají děti nahoru na kopec své boby a sáňky. Edwin se ale může zřítit dolů na koleje, stačí jen šlápnout trochu vedle. Než by se vyhrabal, jistě by ho vlak přejel. V té mlze by ležící chlapecké tělo strojvedoucí neviděl.

Ohlédne se. Drak chrlí oheň, řve a šlehá ocasem. Je tak blízko.

Edwin zatají dech. Ne, teď ne! Musím, musím, musím, opakuje si stále dokola. Zbývá poslední špetka vůle. Do plic zas proniká ostrá jehla a bolest projede až do břicha. Chodníku jako by někdo uťal hlavu.

Došlápne do něčeho křehkého, co se láme pod jeho tíhou, a chodidlem projede nesnesitelná bolest. Hlavou se mihne záblesk a on padá a neví kam. Jediné, co ještě zahlédne, je nedaleká železniční zastávka, pak už příliš rychle se blížící ozářená kabina vlaku, který letí na šlehačce z mlhy a jehož světla v ní svítí jako majáky.

Padá a za zády cítí mihnutí pařátu draka, který ho bodne mezi lopatky. V té setině vteřiny propadá panice. Tohle urychlí jeho pád dolů do mlhy! Spadne do zvířeného sněhu pod kola vlaku!

Poslední, co zaslechne, je ostré skřípění brzd a ohlušující hluk vlakové soupravy.

Pak už nic.

Záchranná brzda

Klárka a Viky sedí u okénka přetopeného vagonu *Šumavské střely*. Tak se tady na Šumavě říká osobnímu vlaku, který jezdí do Volar, dál k Černému Kříži, Novému Údolí a zase zpátky. Dvě hlavy přilepené k okénku, jedna pihovatá se zrzavými culíky, které čas od času rozpustí do hebké hřívy, co sahá k ramenům a dál, druhá s nosíkem trošku nahoru, takzvaným pršáčkem, a nakrátko střiženými tmavými vlasy. Klárka s Viky si mezi sebou říkají amazonky. Klárka ulítává na proužcích, prý je to takové pirátské a ona miluje příběhy o pirátech. Celá ta léta, co se s Viky znají. Viky ji podezřívá, že snad i dupačky měla proužkované. Ne nadarmo Klárce Pánkové zlí jazykové přezdívali voso nebo zebro. Ale tyhle přezdívky se neuchytily. Dvě naprosto rozdílné holky, nejen vzhledem, ale i charakterem. Přesto největší kámošky, co tohle kupé kdy vezlo.

Vrací se do města z chalupy, která patří rodičům Viky.

Teď sedí nad záhadnou mapkou, znovu ji vytáhly z knížky, rozprostřely na úzký stoleček pod oknem. Z vlaku sledují hluboký kaňon, který býval před lety lomem, a porovnávají s tím, co vidí v mapě.

„Podívej, Viky, tady je zakreslenej i ten obří buk. A támhle, hele, ten balvan, co vypadá jako slon! Je tu taky!“ Klárka ukazuje jedním prstem do mapky a druhou rukou ťuká do skla.

„Je fakt přesná. Myslíš, že ji kreslil Edwin?“

„To se mi nezdá. Spíš bych řekla, že nějakej dospělák. Ale všechno maloval tak, aby i malej kluk pochopil, kudy má jít, aby dorazil k tomuhle křížku. Musí tam bejt místo, který ho hned zaujme, něco, co mu jasně řekne – tady, tady kopej.“

Nad lomem se vine pás temně modrého lesa. Soumrak na nebi maluje žluté pruhy, ty se střídají s tmavě fialovými. Sníh se třpytí jako nějaký drahokam a pára na skle vytváří drobné kapičky. Stékají po skle dolů a dělají na parapetu malé loužičky. Co chvíli některá z holek setře vodu hřbetem ruky. Tisknou nosíky k oknu, dlaněmi zastiňují světlo zářivky, snaží se zahlédnout každičký detail tam venku a srovnat skutečnost s nákresem.

„Za chvíli se objeví Dračí skála," pronese Klárka s prstem na mapce. Skále s bývalým hradem se mezi dětmi říká také Dračák. A najednou se jakoby odnikud vynoří mlha. Pohlcuje zem, křoviska kolem tratě a nakonec i kmeny stromů. Jen jejich koruny ční nad mléčnou pěnou jako otazníky.

Viky vzhlédne přes Klárčino rameno a spatří známou tvář od nich ze školy. Užuž chce Klárku upozornit, ale o rok starší Hugo, tak se ona známá tvář jmenuje, se na ni otočí a zazubí se. Viky raději zaboří pohled zpátky do mapky. Hugo je čtrnáctiletý kluk z osmičky. Docela hezkej, pomyslí si Viky.

Vlak se pomalu blíží k Severní zastávce na periferii města. Holky sledují odlesky světel z oken vzdálených domů, které blikají nad clonou mlhy.

Viky pomalu mrkne a zahlédne Hugovy tmavé kudrliny trčící do všech stran. Z jeho pohublé tváře vykukují dvě zářivě modré oči. Je to nezvyklé – kombinace černých vlasů a modrých očí. Nikoho podobného Viky nezná.

Viky se tváří, že si ho nevšimla. Dobře ví, že Hugo tímhle spojem jezdívá, většinou se svým tátou, vášnivým ornitologem. Teď jede sám. Hugo je po tátovi. O víkendech šlape po Šumavě, fotí ptáky, ví, kdy může kterého opeřence najít, kde hnízdí, jaké má zvyky. Na jeho blogu visí celé album s popisky a mapkou výskytu. Všichni ve škole si o něm myslí, že je blázen, a říkají mu prostě – Ptáček. Viky se otáčí opět ke kamarádce a teprve teď si uvědomí, že Klárka jí celou dobu něco vykládá.

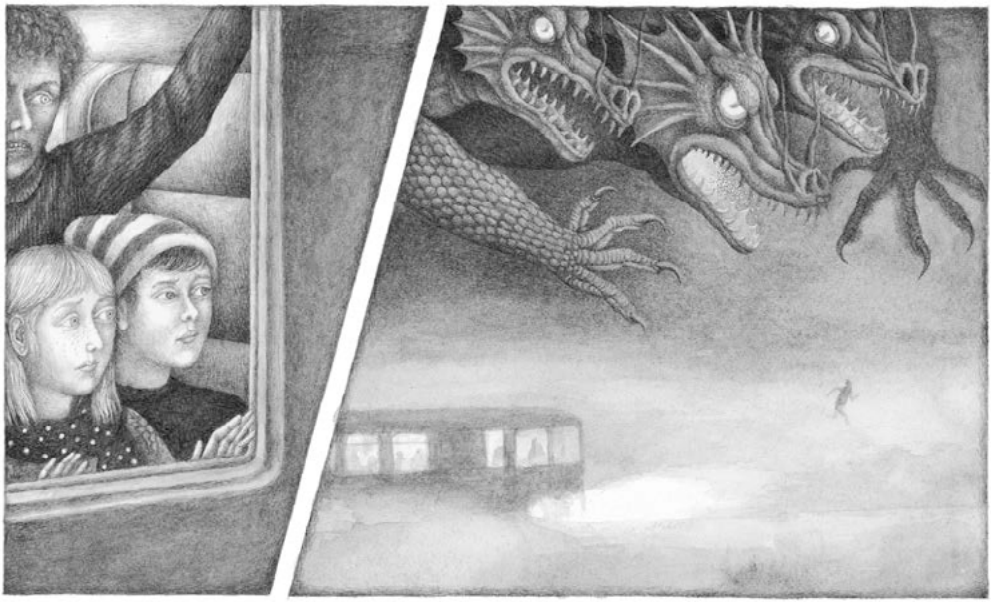
„Cože?" ptá se Viky, která na sobě cítí Ptáčkův pohled. Ne a ne si toho kluka vyhnat z hlavy. Domky se rozsvěcují jako žárovičky na vánočním stromku.

„Holky, podívejte!" vykřikne Ptáček.

Klárka si teprve teď všimne, že s nimi sedí ve stejném vagonu. Ptáček má vykulené oči a ukazuje ven z okna. Dívky se podívají a chvíli jim trvá, než si uvědomí, co má na mysli. Přimáčknou se ke sklu. Podél tratě vede úzký chodník, který je teď pod vrstvou udupaného sněhu, navíc zakrytý mlhou. A z té mlhy vyčuhuje něčí tělo. Máchá rukama. Přibližuje se. Až teď jim dochází, že běží. Za ním se vynořují pohyblivé stíny.

„Sakra, vždyť spadne pod vlak!" křičí Ptáček a Viky s Klárkou se vyděsí. Vidí, jak se běžec propadá dolů do mlhy. Ještě spatří zoufalstvím proměněnou tvář.

V té chvíli se ozve skřípění brzd. Viky vykřikne.

Klárka se otáčí. Vidí, jak Ptáček tahá ze všech sil za záchrannou brzdu. Netuší, jak se k ní dostal. Když ho naposledy zahlédla, stál u vedlejšího okénka. Ve tváři je bledý jako stěna a z jeho očí čiší strach.

Vlak s ohlušujícím skřípěním zastavuje. Lidé padají jeden přes druhého a kupé ovládne chaos.

Oťukávaná

Už v září, kdy přivedl ředitel Nápravník, kterému mezi sebou žáci neřekli jinak než Náprda, do Anežčiny třídy toho tichého a hubeného kluka, bylo všem jasné, že si Stejkoza se svými nohsledy Kostohryzem, Mahoušem a Rýcem nenechají o velké přestávce ujít příležitost, aby si ho takzvaně oťukli. *Ťukes*, jak tomu říkali, ve skutečnosti znamenal různé naschvály a ponižování. Vybírali si mladší kluky z nižších tříd, kteří se jevili slabí a ustrašení, tedy snadno manipulovatelní. Když zkoušeli své praktiky na Ptáčka z osmičky, který byl sice starší, ale zato působil zranitelně, strhla se taková mela, že všichni skončili v ředitelně.

Stejkoza se často vychloubal, kolik otroků už jemu a jeho kámošům slouží, že jim nosí tašky ze školy, dávají peníze na cigarety, ti starší za ně píší domácí úkoly, a dokonce i písemky. Ne nadarmo měla ta povedená čtyřka už poněkolikáté dvojku z chování. Že jsou to sígři, věděl kdekdo, i ředitel Náprda se zástupkyní Kloudovou. A spolužáci, až na výjimky, se jim raději klidili z cesty.

„Doufám, chlapče, že se ti u nás ve škole a taky v našem podhorském městečku bude líbit," řekl Náprda, zatímco se Edwin díval kamsi pod nohy, „že tu najdeš nové kamarády. Ještě si pamatuju tvou maminku, byla to jedna z mých nejlepších studentek. Tak zatím ahoj a budeš-li cokoli potřebovat, klidně se za mnou zastav v ředitelně." S těmito slovy jej ředitel vyzval, aby se posadil, otočil se ke třídě, počkal, až si všichni stoupnou do pozoru, sjel pohledem ty, co se uklidili do zadních lavic v domnění, že na ně nebude tolik vidět, a odešel.

Jediné volné místo bylo vedle Anežky Linhartové v první řadě u okna, a tak si Edwin Linda sedl k ní. Krátce jí pohlédl do očí, pak je sklopil. Skoro neslyšně špitl: „Ahoj." Pak už celý první den v nové škole nepromluvil.

Každou přestávku kolem něho Stejkoza, Kostohryz, Rýc a Mahouš kroužili jako supi. Čekali na vhodnou příležitost, ta se jim ovšem naskytla až koncem týdne. Každou velkou přestávku si totiž Edwina volali k sobě do kabinetů jednotliví učitelé a řešili s ním, kam až se dostal

v látce v tom kterém předmětu na předchozí škole, jednou šel do ředitelny kvůli dějepisu a jindy zas na celých patnáct minut zmizel a nikdo netušil, kde je. Tak tedy *ťukes* mohl začít až v pátek. Nejdřív do něho na chodbě drbl ramenem Kostohryz. Chtěl, aby Edwin zakokrhal, že je to prý takový nepsaný zvyk tady ve škole.

„Každej novej kokrhá. Je to fakt tradice. I muj fotr kokrhal."

Edwin stál před Kostohryzem a mlčel. Mračil se tak dlouho, až to Kostohryz vzdal, mávl rukou a přitom prohlásil: „Ten je buď hluchej, nebo úplně blbej."

Pak mu nastavil nohu Mahouš, a když Edwin padal k zemi, volal: „Odpusť, ale seš tak malej, že sem tě úplně přehlíd, fakt soráč."

Úlisně se přitom usmíval.

Edwin neřekl ani slovo, jen se zvedl, šel dál, ani se nezarděl, jako by se nic nestalo. Prostě je ignoroval. To se ovšem změnilo ve chvíli, kdy Stejkoza vyrukoval s jiným kalibrem.

„Tak tvoje máti prej byla vzorná studentka, jo? Říkal to Náprda, tak to asi bude pravda, že jo? A co fotr? To byl taky vzorňas? Voe, nějak se mi doneslo, že od vás zdrhnul, tak to asi takovej borec nebyl, co? A máti prej brzo natáhne brčka, no to je mi fakt..."

V tu chvíli už Edwin stál těsně před Stejkozou, který ho převyšoval o celou hlavu. Stejkoza byl pořízek. Vyrostl na Šibeničním vrchu, kde se kdysi popravovalo a dnes tam stálo obří panelákové sídliště. Jeho otec byl od podzimu poslancem a maminka se starala o mladší sestřičku, která měla od narození zdravotní problémy. Trpěla řídnutím kostí a těžko se jí chodilo. Takže matka se sestrou byly věčně na rehabilitačních cvičeních, bahenních či radonových koupelích a na vyšetřeních, zatímco otec seděl v Praze a hlasoval o nových zákonech. Stejky tedy vyrůstal víc na ulici než doma a měl jediného koníčka – šikanu.

Kumpáni už kolem nich vytvořili půlkruh a poťouchle se smáli. Jejich jediný soupeř Ptáček cosi řešil na chodbě, takže měli volný prostor pro své spády. Třída se jako mávnutím kouzelného proutku vylidnila, jediný, kdo zůstal, byly Anežka a její starší sestra Viky s kamarádkou. Už měly šikanování Stejkozovy party tak akorát dost a chystaly se zasáhnout. Viky poslala Soňu Kašperovou do ředitelny, nechtěla, aby tomu tichošlápkovi, jak si později Edwina sama přejmenovala, ublížili. Dobře věděla, čeho jsou schopni. Že se Soňa bude do šerifovy pracovny marně dobývat, nemohla tušit. Náprda totiž skoro celou přestávku řešil se škol-

níkem a instalatérem topení na chodbách a do svého království se vrátil těsně před zvoněním.

A Edwin dál mlčel, jen stál, ruce svíral v pěst a díval se Stejkozovi do očí. Ten se jen pochechtával, rozhlížel se kolem, aby dal najevo svou převahu. Všichni kolem čekali, že toho malého chrousta rozcupuje na kousky. Jenže Stejkoza spatřil něco, co oni nemohli vidět. Edwin totiž neměl strach. Stejkoza prohodil pár rádobyvtipných fórků, a aby neztratil tvář, poklepal Edwina po rameni, otočil se k němu zády a s napětím čekal, jestli se na něho ten skrček nevrhne. Aby tomu předešel, zaplul mezi své obdivovatele a strojeně se smál. Podruhé v životě zbaběle ustoupil, když vycítil sílu soupeře. Poprvé před Ptáčkem z osmičky – a teď.

